

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan popoldne, izvenredne nedelje in praznika. **Ustanoviti do 9 petih vrt 4 1 D, od 10-15 petih vrt 4 1 D 50 p, večji inserti petih vrt 2 D; notice, poslano, izjave, reklame, preklicati petih vrt 3 D; poroke, zaroke velikost 15 vrt 30 D; ženitne ponudbe beseda 75 p. Popust je pri naročilih od 11 objav naprej. — Inseratni davek posebej. Vprašanjem glede inseratov naj se priloži znamka za odgovor.**

Uredništvo „Slov. Naroda“ in „Narodna tiskarna“ Knaflerova ulica št. 5, priložno. — Telefon št. 304.

Uredništvo „Slov. Naroda“ Knaflerova ulica št. 5, I. nadstropje. Telefon št. 34. Dopolno sprejema le podpisane in zadostno frankovane. Rokopisov se ne vrača.

Posamezne številke:
v Jugoslaviji vse dni po Din 1—
v inozemstvu navadna dni Din 1, nedelje Din 1-25
Poština plačana v gotovini.

„Slovenski Narod“ velja:	V Jugoslaviji		V inozemstvo
	v Ljubljani	po pošti	
12 mesecev	Din 144—	Din 144—	Din 264—
6	72—	72—	132—
3	36—	36—	66—
1	12—	12—	22—

Pri morebitnem povišanju se ima daljša naročnina doplačati. Novi naročniki naj pošljejo v prvi naročnino vedno po nakaznici. Na samo pismena naročila brez poslatve denarja se ne moremo ozirati.

Radić-Koroščevi načrti in Italija.

Politika revizionističnega bloka je taka, da nočejo utihniti diskusije o eventualni odcepitvi Slovenije in Hrvatske od skupne jugoslovenske države. Na človeka, ki pazno motri razvoj političnih dogodkov in ki zna pravilno presoditi taktiko, ki se je v zadnjem času poslužila Stjepan Radić in dr. Korošec, morajo politične metode teh revizionistiških kolovodij napraviti vtis, da ni končni cilj revizionističnega bloka toliko preureditev države v avtonomističnem odnosu federalističnem smislu in njena notranja konsolidacija, kakor predvsem razkroj onega državnega organizma, ki nosi ime kraljevine SHS.

Radić je od vsega začetka nastopal tako, da je bilo za vsakogar jasno, da meri njegovo stremljenje na to, da se Hrvači popolnoma odcepijo od državne skupnosti s Srbi in si ustvarijo vsaj navidezno neodvisno lastno državo. Ta svoj pravi namen je Radić sprva kazal čisto odkrito. Šele v zadnjem času je spremenil svojo taktiko, ko je videl, da ni našel v inozemstvu nobenega razumevanja, še manj pa moralne ali dejanske podpore za svoje načrte. Postavil se je navidezno na stališče jugoslovenske državne misli, hoteč s tem zaplesti v svoje mreže beogradske vladne kroge in jih potem sugestivno pridobiti za tak sporazum, ki bi bil po volji njemu in ki bi ga narekoval on sam. Ker se mu je tudi ta sicer prav spretno uprizorjeni manevar izjalovil, je s svojim zadnjim govorom vrgel znova krinko z obraza ter posegel po svojih starih metodah politične borbe, katere končni smoter je, da razbije sedanjo državno zajedništvo Srbov, Hrvatov in Slovencev ter potem zasnuje novo državno konfiguracijo, ki bi bila po njegovem okusu in bi bolj odgovarjala njegovim megalomanski stremljenjem.

Dr. Koroščevi cilji niso tako jasni, kakor Radićevi. Doslej se je skrbno čuval, da bi kdorkoli dobil vpogled v njegove karte. Svojo dvočlono vlogo je dr. Korošec dolga leta igral v Beogradu s takšno spretnostjo in pretkanostjo, da je bila vsa beogradska javnost prepričana, da nima ne samo nobenih centrifugalnih teženj, marveč da je vključ svojih zagrejenih politikov v bistvu ipak iskren patriot, ki mu je blagor države, njen razvoj in procvet vendarle na srcu. To ugodno sodbo o svoji politiki in o svoji stranki, katere sodba je imela za posledico, da so klerikalni parlamentarci vključ vsemu igrali dokaj ugledno in uplívno vlogo v narodni skupščini, je razpršil dr. Korošec sam. Njegova, s toliko enfazo podana izjava parlamentu, da so Slovenci poseben narod, ki

noče imeti nobene skupnosti s srbskim, predvsem pa stališče, ki ga je zavzel ob atentatu na ministrskega predsednika Pašića, češ da ta atentat obsoja prav tako kakor obsoja še sedaj atentat, izvršen na Franu Ferdinandu Habsburškemu, sta odprla oči beogradski javnosti tudi glede Korošca in njegove stranke. Sedaj je tudi beogradskim krogom postalo jasno, da se načrti in cilji obeh revizionističnih kolovodij v bistvu krijejo in da je končni smoter obeh, da Hrvatsko in Slovenijo izločita iz državne skupnosti s Srbi ter ju osamosvojita.

O teh končnih namenih Stjepana Radića in dr. Korošca res ni nobenega dvoma več, vprašanje je samo, kako si ta moža zamišljata bodočnost Hrvatske in Slovenije izven okvira naše sedanje države. Ali naj tvorita Hrvatska in Slovenija eno, enotno, neodvisno državo? To bi bilo proti vsem avtonomistično-federalističnim načelom, ki jih sedaj zastopata s tolikim poudarkom. Ali naj tvori Hrvatska zase in Slovenija zase popolnoma neodvisno državo? To bi bili dve hipotetski državi, ki bi ne imeli nobenih predpogojev za obstanek, še manj pa za uspešen razvoj v bodočnosti! Radić in Korošec nista tako omejena, da bi tega ne vedela. Zato je verjetnejše, da jima polnjo glavo vsi drugi načrti.

Javna tajnost je, da je med našimi klerikalci močna struja, ki zagovarja misel, da bi se Slovenija združila z Italijo, češ da bi bili s tem ujedineni vsi Slovenci v enem državnem organizmu, kakor je to bilo pod Avstrijo, in da bi si s pogajanjem med neodvisno Slovenijo in Italijo lahko izgovorili takšne garancije za svoj narodni obstanek, da bi bila bodočnost slovenskega naroda pod žezlom katoliškega vladarja za vekov veke zasigurana. Drugi klerikalni krogi, ki jim zlasti po glavi blodi dominjoča pozicija krščansko-socialne stranke v Avstriji, mislijo na državno skupnost — seveda na avtonomistični oziroma federalistični podlagi — z avstrijsko republiko.

Slično kalkulira brez dvoma tudi Radić. Tudi on misli na državno skupnost z Madžari in eventualno tudi z Avstriji. Tudi njemu lebdi pred očmi neke vrste donavska konfederacija, ki bi dajala na znotraj vso svobodo Hrvatom, jim jamčila za odločen upliv v konfederaciji, obenem pa bi, kakor nekoč pokojna Avstro-Ogrska, strahovala omražene Srbe.

Takšni so nesporno taini Radić-Koroščevi načrti. Oba pač mislita, da se bodo dali ti načrti tem lažje izvesti, ker

ni računati s tem, da bi naleteli na odpor v sosedni Italiji. Nasprotno, kolikor se da presoditi z dosedanjjo politiko italijan. državnikov, bi se smela vzeti v kalkulo pri izvedbi teh načrtov tudi italijanska ne samo moralna, marveč tudi dejanska podpora.

Toda, kakor se zdi, se revizionistiški blok v teh računih moti. To svoje mnenje bomo takoj podprli.

Naš list je v svoji 119. številki pod naslovom »Italijanski general proti amputaciji«, komentirajoč članek generala Bencivenge, izrazil med drugim tole mišljenje: »Generalu Bencivengi se zdi, da je za Italijo bolje, ako ostane Jugoslavija taka, kakršna je. Vsekakor je to zanimivo, ker se iz drugih italijanskih ust čuje glas, da amputacija Jugoslavije prinese na vsak način Italiji teritorialne pridobitve. Misli, kaj bi bilo s Slovenijo in Hrvatsko v slučaju amputacije, se križajo in med sosedji se živahno razpravljajo o tem. Ni dvoma za nas, da bi zagazili v slučaju odcepitve Slovenci in Hrvači v sužnjost — ali pod Nemce ali pod Italijane ali pa Madžare... Vsekakor bi nastal kaos, boji bi se razvili, Slovenija in Hrvatska bi bili pozorišče krvavih zapletljavev — izkazala bi se potreba intervencije in takrat bi se najbrže tudi g. general Bencivenge zavzel za amputacijo lepega jugoslovenskega kosa v prid Italiji.« Gospod general Bencivenge pozornost čita naš list, za to je na ta naša izvajanja takoj promptno odgovoril v reviji »Ecce e Commenti« z dne 25. junija.

Njegov odgovor je za nas nadvse zanimiv, ker znači njegova, v kategoričnem tonu se glaseča deklaracija prekrižanje vseh eventualnih Radićevih in tudi Koroščevih računov.

General Bencivenge izjavlja z oziranjem na gori citirani članek »Slovenskega Naroda« decidirano:

»Italija nima nobenega interesa, da bi anektirala več Slovencev ali Hrvatov, nego je neobhodno potrebno in neizogibno v zavarovanje italijanskih zahtev strateške narave. Zato ne čuti nobene potrebe, da bi se razširila preko sedanjih meja. Takisto pa je tudi njena korist, da se na njeni vzhodni meji ne stvorí skupina narodov, ki bi imeli iste skupne cilje v severnem Jadrani. Taka skupina bi bila ona, ki bi obsegala Avstrijce, Slovence, Madžare in Hrvatse. Po našem mnenju bi one pogojne teritorialne ugodnosti, ki bi jih po »Slovenskem Narodu« pridobila Italija iz ravsula Jugoslavije, nikdar ne oštehtale škode, ki bi jo utrpela Italija v slučaju postanka katšne takšne državne tvorbe.«

Besede generala Bencivenge so dovolj jasne in razumljive. One pomenijo: Sanje gospodov Radića in Korošca o eventualni donavski konfederaciji, t. j. o novi Avstro-Ogrski, so neizvedljive, ker bi takšne državne tvorbe Italija n'kdar ne mogla trpeti. Takisto se Italija tudi že vnaprej zahvaljuje klerikalcem, ako bi ji pod gotovimi pogoji tudi ponudili posest Slovenije.

Gospodina Radiću in Korošču torej ne preostaja drugega, kakor da pokličeta v življenje mrtvo rojeno dete —

dve miniaturni državi, ki sta vnaprej posvečeni smrti, ali pa da kreneta na novo pot, ki vodi nazaj k pametni in trezni politiki ter k državnemu in narodnemu jedinstvu.

Želeli bi v interesu slovenskega in hrvatskega ljudstva, pa tudi v interesu skupne države, da bi jih vendar enkrat srečala pamet, da bi opustila eksperimente, katerih izvedba bi pomenjala katastrofo za skupno našo državo, obenem pa tudi pogin hrvatskega in slovenskega ljudstva!

Nedostatki sodobne demokracije.

Demokratska forma uprave bi bila najbolj posrečena in najboljša, če bi se mogla izvajati natančno tako, kakor zahteva doktrina. Žalibog pa je med doktrino in življenjem vedno zelo velika razlika, ki v veliki meri pride do veljave tudi pri upravi. Po doktrini je demokratska uprava vladanje naroda, to je narodna samouprava. Narod upravlja sam. Toda ker narod ne more upravljati sam v dobesednem pomenu, se samouprava uveljavlja na reprezentativnem način. Narod izbira zanesljive ljudi, ki bodo upravljali, ki bodo torej dajali zakone in jih uporabljali po njegovi želji. Zakonodajna oblast je združena v rokah parlamenta, izvrševalna oblast pa ostane v rokah posamičnih resorov. Na čelu teh resorov stoje ministri, ki predstavljajo narodno skupščino ali njeno večino. Oni so posredovalci med zakonodajno in izvrševalno oblastjo, ker so na čelu izvrševalne in istočasno, kot voditelji večine v parlamentu, so iniciatorji zakonodaje. Pri demokratski upravi mora obstojati tudi strog nadzor nad državnimi dohodki in izdatki. In res, ker o dohodkih in izdatkih glasuje narodna skupščina, bi bilo pričakovati, da bo razmerje obdavčenja in način trošenja zbranih denarnih sredstev v skladu z voljo naroda, ki jo izraža po svojih zastopnikih. Niti v eni državi, kjer obstoji demokratska uprava, ne odgovarja dejanski položaj na ta način označenih principov demokratske doktrini. To je posledica nekaterih temeljnih vzrokov.

Prvi in poglavitni vzrok je treba iskati v dejstvu, da je narodna samouprava nemogoča. Narod ne more sam izvršiti uprave nad seboj. Da bi mogel narod sam voditi upravne posle, bi moral imeti priliko, da se podrobno seznaní z vsemi vprašanji uprave. To je nemogoče. Narod običajno ne zasleduje državne uprave, in čeprav bi hotel to storiti, ne more, ker je preobložen s svojim delom. Zato se iz naroda izločijo gotovi ljudje, ki se posvete edino izučevanju upravnih poslov. Te osebe se

posvete edino le politiki, one postanejo poklicni političarji. In faktično se je demokracija izpremenila iz narodne samouprave v upravo naroda potom profesionalnih politikov. Najsi bo pri demokratskem sistemu uprave ta stan neizogiben, vendar ima njegovo delovanje, njegova udeležba v političnem in javnem življenju mnogo negativnih strani. Glavna hiba tega načina uprave obstoji v tem, da slednji (poklicni) pogosto istovetijo državne interese s svojimi osebnimi interesi, ko smatrajo državo kot orodje za dosego svojih osebnih ciljev, svoje lakomnosti, častihlepnosti in včasih tudi še drugih slabih lastnosti. Posebno nevarna je materialna odvisnost profesionalnega politika od uprave in oblasti. Poklicni politik se mora preživljati od svojega poklica, in ker so le-ti ljudje, kakor vsi drugi, poznavajo tudi oni hrepenenje po velikem dobičku in po visokem blagostanju. Pri takih razmerah je profesionalni politik pogosto pripravljen žrtvovati državne interese, samo da zadovolji svojim. Niso redki slučajji v zgodovini, da so profesionalni politiki brez sredstev izkoriščali oblast, da si v kratkem času nakopilejo premoženje, ki bi jim pozneje omogočevalo svobodno pehanje s politikom. Materialni interesi poklicnih politikov igrajo veliko vlogo v notranjem življenju politične stranke. Zavzemajo gotovega mesta v strankini hierarhiji, v centralnem vodstvu, pri strankinih glasilih je pogosto v zvezi z materialnimi interesi kandidatov, ki se boré med seboj za ta mesta. V nekaterih slučajjih najde poklicni politik izhod v kakem svobodnem poklicu, ki ga lahko opravlja vspreodno s politikom. Toda v teh slučajjih se ne ve, kateri poklic politika je glavni in kateri drugorvrstni. Nevarnost, da postane politika drugorvrstna, je veliko večja. Če je političen funkcionar na pr. novinar, se ne bo mogel izogniti vpliva žurnalističnih interesov na državne in javne. Isto velja tudi za zdravnike, advokate in druge svobodne poklice. Pri profesionalnih

Conan Doyle: 17 Razpad in vstajenje svetovja.

Roman.
»Toda trup?« sem vprašal. »Ali ne bo uničil vsako sled življenja že v kali?«
»Možno je, da nam grozi le gotova plast strupa v etru — nekakem mefistiškem veletoku v brezmejnem oceanu, po katerem plove naš planet. Tudi je možno, da se izvrši izenačenje in se bo v prilagojenju na novo nastale pogoje razvilo sveže življenje. Že dejstvo samo, da razmeroma majhna nasičenost naše krvi s kisikom zadošča, da strupu kljubujemo, je dokaz, da ne bo treba nikake prav posebne izpremembe za omogočitev in ohranitev animalskega življenja.«
Zadimljena hiša tam doli za drevjem je žarela v svetlih plamenih. Strme smo opazovali mogočne, v zrak žvigajoče zublje.
»To je res strašno,« je zašepetal lord John, ki ga je to bolj prevzelo, kot ne vem kak drug dogodek.
»Kaj nam končno sploh to mar?« sem pripomnil. »Svet je mrtev, upeljevan je baš najboljši način pokopa. Za nas bi požar, ki bi izbruhnil v naši hiši, pomenil skrajšanje čakanja.«

»To nevarnost sem že predvidel in naprosil sem svojo ženo, da je ukrenila vse potrebne protiodredbe.« je dejal Challenger.
»Dragi, vse je v najboljšem redu. Toda po glavi mi spet tolče. O, Bog, kako težak zrak!«
»Ga pa spet zboljšajmo!« je dejal Challenger in se sklonil k posodi s kisikom.
»Skoro prazna je,« je ugotovil.
»Približno tri in pol ure je zdržala. Zdaj bo osma ura. Noč bomo prav prijetno preživeli. Če se ne motim, napoči konec jutri ob devetih zjutraj. Solnčni vzhod bomo pa le še doživeli, seveda samo mi!« Po teh besedah je pristopil k drugi posodi, ki jo je odprl za pol minute, da se je zrak občutno osvežil in se je naše stanje zboljšalo. »Sicer pa,« je dostavil, »ne živi človek samo od kisika. Čas večerje je že minul. Zagotavljam vas, gospodje, da sem tedaj, ko sem vas povabil semkaj, da vam nudim veličastno igro, upal, da bo moja kuhinja svojemu slovesu izkazala čast. Moramo si pomagati. Gotovo mi boste pritrtili, če se izogmem vsakemu kurjenju, ker bi sicer po nepotrebnem trtili zrak. Zato se moramo zadovoljiti z mrhuti izrezki, kruhom in »picklesom«, vrhutega sem pripravil tudi nekaj steklenic »clareta«. Hvala ti, draga moja,

ti si, kot vedno, kraljica gospodinja.«
V resnici, vsega priznanja je bil vreden ponos in svojstvena angleška vročnost, s katero je gospa Challenger v teh kratkih minutah pokrila mizo s snežnobelim prtom, okusno razvrstila brisače in pripravila preprosto večerjo z izbranstvo moderne kulture. Niti elektriška namizna svetiljka sredi mize ni izostala. Še bolj pa smo se čudili svojemu teku, ki je sličil že požrečnosti.
»To je posledica naših razburjanj,« je pripomnil Challenger s kretljivo omalovaževanja, ki jo je vsekdar uporabljal, kadar je ponižal svojega znanstvenega duha k razlagi zemeljskih dejstev. »To znači molekularno pomanjkanje, katero moramo izravnati. Velika boleest in visoka radost priključeta močen tek, ne pa nezanimanje za hrano, kot nas hočejo prepričati romanopisci.«
»Skoro gotovo bo to vzrok, da seljaki prireajo po pogrebu tako svečane pojedine,« sem pristavil. »Čisto pravilno. Naš mladi prijatelj je našel izborno prispodobo za to stvar. Vam li smem ponuditi ta izrezek jezika?«
»Prav kot pri divjih narodih,« je menil lord John in spoštljivo hlastnil po pljučni pečenki. »Prisostvoval sem pogrebu nekega pogravarja ob Aruwin-River. Pri tej priliki so domačini pojedli celega nilskega konja, ki je tehtal

gotovo toliko kot vse pleme skupaj. V Novi Guineji so rodovi, ki svojega mrliča med obklovanjem požro, najbrž iz čuta za red, da ga spravijo s poti. Toda zdi se mi, da je od vseh pogrebnih pojedin sveta naša brez dvojbe najbolj originalna.«
»Nekaj je po mojem mnenju zelo čudno,« je pripomnila gospa Challengerjeva. »Nobene žalosti ne čutim do umrlih. Moji stariši bivajo v Bedfordu. Dobro vem, da so že mrtvi, a vendar ne občutim v tej svetovni katastrofi niti najmanjše žalosti do kake določene osebe, niti do svojih najbližjih ne.«
»In moja mati v svoji letni hišici na Irskem,« sem se oglašil. »V duhu jo vidim pred seboj, ogrnjeno s šalom in pokrito z načipkano havbo, ko sedi v svojem starem, visokem naslanjaču pri oknu s knjigo in očali na kolenih, z zaprtimi očmi. Čemu bi jo obkloval? Odšla je tjakaj, kamor ji bom v kratkem sledil tudi jaz, in morda ji bom v onostranosti bližji kot je Anglija Irski. Vendar mi je hudo, če se spomnim, da ni več ljubega bitja med živimi.«
»Kar se tiče telesne smrti poedinca,« je odvrnil Challenger, »pomislimo, da nam ni nič žal po nohtih, ki si jih odrežemo, ali po laseh, ki smo si jih postrižili, dasiravno so bili nekoč del našega telesa. Tudi enonožec ne objokuje no-

ge, ki so mu jo odžagali. Fizično telo je za nas pravzaprav stalni vir utrutejnja in bolečin. Nenehoma nas opozarja na meje, ki so nam odmerjene. Čemu naj torej oplakujemo njegovo odločitev od našega duhovnega bistva?«
»Predpogoj je, če tako bistvo sploh obstoja,« je zamrmral Summerlee, »pa najsi bo, kakor hoče, vsesplošno umiranje je strašno.«
»Kakor sem že prej izvajal,« je Challenger odvrnil, »ni skupno umiranje še daleko tako grozno kot smrt posameznika.«
»Prav tako kot v vojski,« je menil lord John. »Če bi videli tu pred seboj ležati človeka s prestreljeno glavo in vrtim prsnim košom, bi vstrepetali od groze. V Sudanu pa sem jih videl na tisoče, ne da bi pri tem sploh kaj posebnega občutili; — če pretehtamo tek zgodovine, moramo priznati, da tehtla življenje posameznika vse premano, da bi se zaradi tega razburjali. Če pa mora umreti na mah tisoč milijonov, ko se je zgodilo danes, potem ne vem, koga naj iz te ogromne množice še posebej izberemo.«
»Ah, da bi bilo že vse za nami,« je gospa zavzdihnila; »ah, George, kako se boim!«
»Ti si gotovo najpogumnejša od nas vseh. Res, da sem bil napram tebi siten

politiki srečavamo največkrat advokatski poklic, kajti znanje zakonov in pravnih načel je neobhodno potrebno tako za zakonodajca kakor tudi za uporabo zakonov. Advokatski poklic razvija tudi za demokratično formo uprave tako potrebno sposobnost svobodnega izražanja na raznih shodih in ustvarja občirne stike z javnostjo. Toda advokatski poklic deloma ovira profesionalne politike in jim v tej ali oni meri ne dopušča, da bi postali popolni državniki. V parlamentu se včasih razpravlja o državnih problemih tako, kakor se razpravlja o zadevi kakega klienta pred sodiščem.

Pri demokratični upravi vodijo narod torej profesionalni in napol profesionalni politiki, ki običajno zasedajo in okupirajo centralne in podeželske odbore političnih strank. To je vse prej kakor narodna samouprava. V kolikor je kulturna stopnja naroda nižja, v toliko je bolj omejena njegova državljanska zavest, in čim slabša je njegova družabna disciplina, tem večja igrača je on v rokah profesionalnih politikov, tem širše se odpirajo vrata demagogiji. Demagogija pa pomeni laž, ki se uporablja v politiki. Čim manj zaveden je narod, tem bolj je podvržen vplivu in izkušnjavam politične laže. Profesionalni politiki obetajo narodu zlate gradove, demagogji različnih strank tekmujejo med seboj pred volilci in jim obetajo nekaj neizvršljivega, vzbujajo v njih neopravičevalen optimizem v pogledu državnih poslov, to pa na najboljši taktiki, kadar je na vladi lastna stranka. Istočasno pa demagogija napenja vse sile, da kompromitira vse ostale politične stranke v osebi njihovih voditeljev. Na ta način so kompromitirani končno vsi prvaki političnih strank in demokracija ostane brez avtoritete. Če pa se uničijo politične avtoritete, lahko pride uprava v roke vsakovernim elementom, celo skrajnim demagogom, ki običajno prevzemajo oblast kot veliki častilci načela narodne samouprave. Potem pa pogosto ustanovljajo osebni režim in se izpremene v tirane, ki so faktično veliko bolj nevarni, kakor pa monarhi res vladarske krvi.

Je pa še drugo temeljno zlo, ki razjeda demokratično upravo. To je anti-državnost naroda in političnih strank. Da se doseže v državi harmonija med državljanji in stabilnost v upravi, potrebuje masa nekoliko večje državljanske zavesti. Žalibog ta predpogoj ni dan še v nobeni državi. Nikjer ni prišla državljanska zavest mase do zaželjene stopnje in zato široki sloji ne razumejo in ne priznavajo vedno interesov države in družbe in obenem tudi ne političnih strank. Zato politične stranke pogosto delajo velike napake, da stavijo gotove interese stranke nad velike interese države. Čim bolj je kak narod politično nezrel, tem večja je ta nevarnost. Pri takih narodih deluje primer političnih strank in njihovih voditeljev uničujoče na mase, ker jih nauči domnevati, da je pod režimom demokracije mogoče uveljaviti vsak zasebni in mestni interes. Istočasno pa se narodno imetje, namesto da bi bilo pod nadzorom naroda, nahaja faktično v rokah uprave, ki ga troši s pomočjo parlamentarne večine v tej ali oni meri samovoljno. En del državnih dohodkov se troši za to, da se ugodi apetitu partizanov, bodisi s tem, da se predpostavljajo lokalne interese občedržavnim, bodisi na kak drug način. Pri taki upravi trpe stanovi, kajti izvirajoča iz politične stranke uprava stremi za tem, da olajša davčno breme stanovom, iz katerih obstoji večina naroda in da ga nato prvi manjšini, namesto da bi skušala razdeliti davčna bremena pravično in v skladu z gospodarskimi in državnimi interesi. Toda tudi v tem pogledu se uveljavlja veliko demagogo, kajti v državah, ki se upravljajo na ta način, pada največja teža budžeta zlasti na posredne davke, ki ponekod zelo prizadenejo ne samo narodovo manjšino, marveč tudi večino. Na ta način lahko narod mnogo plačuje, ne da bi to opazil. Zlo tega sistema obstoji v tem,

in godrnjav, toda pomisli, da je g. Challenger tak, kot sta ga ustvarila Bog in narava, in se ni mogel drugače vesti, kot mu je bilo odločeno. Sicer pa — ti gotovo ne bi ljubila koga drugega, ali ne? »Nikogar drugega na vsem svetu kot tebe,« je odvrnila in se ga oklenila. Mi trije pa smo stopili k oknu in vsi obstrmeli zrlj strahotno podobno. Vseposod je kraljevalo somračje in mrtev svet je tonil v temini. Na južnem obzorju pa se je daljšala ognjena, zelo dolga, škrlatnorožča proga, ki je od časa do časa ugasnila, pa se spet zasvetila, včasih je zažarela v žarkih barvah, potem pa spet plahnila v tlečo plamenasto črto.

»Lewes je v ognju!« sem zaklical.

»Ne, Brighton — gori!« je dejal Challenger in pristopil k nam. Saj vidite, da se valna črta Downs-a vzdiguje pred žarom, torej je požar daleč od zadaj in zavzema zelo veliko obsežnost. Celo mesto je najbrž upepeljeno.

Odsvit ognja smo opazovali v različnih smereh, in razbitine na železniški progi so še vedno žele, vendar je bilo

da vžgaja narod antidržavno, ker ga oduči misliti, da ima dolžnosti napram državi. Pomen omenjenih defektov demokratskega sistema uprave je tem manjši, čim bolj raste politična zavednost širših slojev naroda in državljanse vrline voditeljev političnih strank. Toda ti defekti ne bodo odpadli ali vsaj ne

Telefonska in brzojavna poročila

Debata o uradniškem zakonu.

Poglavje tretje sprejeto z večino glasov. — Vprašanje železniške službene pragmatike. — Predlogi ljubljanske in zagrebške univerze.

— Beograd, 5. julija. (Izv.) Predsednik Marko Glurčić je ob 16.30 otvoril plenarno sejo zakonodajnega odbora. Po prečitaniu in odobrenju zapisnika zadnje seje je predsednik odboru naznanil, da je sprejel petico »Delavske zbornice«, naslovljeno na ministrstvo saobračaja glede zakona o uslužbenih državnih železnih. Petičija zahteva, da se zakon o državnih železničarjih ne predloži narodni skupščini prej, v razpravo, dokler »Delavska zbornica« sama ne izda svojega strokovnega mnenja. Predsednik je dalje naznanil, da je »Udruženje vseučiliških profesorov ljubljanske univerze predložilo predloge in spomenice, s katerimi zahteva k drugemu poglavju uradniškega zakona, da se redni vseučiliški profesorji s 15. letom službe stavijo v 2 skupino I. kategorije, ostali pa v 3 skupino I. kategorije in rektorji v 1 skupino I. kategorije. Enak predlog je stavila tudi zagrebška univerza.

Zakonodajni odbor bi imel zatem razpravljati o II. poglavju uradniškega zakona, ki deli državne uradnike in uslužbence po strokovni izobrazbi in kvalifikaciji v tri kategorije: I. kategorija uradniki s fakultetno izobrazbo in diplomom, II. kategorija uslužbeni s srednjoskolsko izobrazbo in zrelostnim izpitom oz. temu primerno izobrazbo, III. kategorija uslužbeni, ki imajo najmanj 4 razrede srednje šole in nje enakih sol. Prva kategorija je razdeljena v 6 skupin, II. kategorija v pet in III. kategorija v 4 skupine.

Pred pričetkom razprave je minister za imenovanje zakonov Marko Trifković zaprosil zakonodajni odbor, da se debata o drugem poglavju odloži na poznejši čas in to radi tega, ker namerava minister saobračaja predložiti poseben zakon o železniško-prometnem uradništvu, ki bo vseboval le določila specifično železniško prometnega značaja. Dokler se ne doseže sporazum med ministrom saobračaja in ministrstvom za imenovanje zakonov, je potrebno, da se, ker se določbe tega poglavja deloma nanašajo tudi na kategorije železniških uradnikov, razprava odloži na poznejši čas.

Predsednik Marko Glurčić je dal predlog ministra Trifkovića na glasovanje. Predlog je bil sprejet z večino glasov, na kar je predsednik izjavil: Predlog je sprejet in prehajamo k razpravi o tretjem poglavju. (Nastop državne službe.) Tretje poglavje vsebuje 14 paragrafov in določa splošne pogoje za nastop državne službe, čas provizorija in modalitete stalnosti.

O tem poglavju se je razvila živahna debata, v katero so posegli Ljuba Davidović, dr. Kumanudi, Svezotar Prbičević (demokratje) in klerikalna posl. Fran Kremžar in dr. Hohnjec, kakor tudi ostali člani opozicije.

Po daljši debati je bilo odrejeno glasovanje in so bili sprejeti člani od § 12 do § 26. Med sprejetimi člani navajamo najvažnejše: Z večino glasov je bil sprejet člen 14., ki se v sedanjih stilizacijah glasi:

Državna služba je v prvih treh letih začasna, če ni to s kakim drugim zakonom drugače določeno.

Člen 17. je bil sprejet v posebni stilizaciji:

Ako se v slučaju službene potrebe sprejme v državno službo oseba, ki se je izkazala s sedanjim strokovnim delom, se mora taki osebi izjemoma ne glede na člen 14. priznati od dneva nastopa službe stalnost, če so izpolnjeni ostali pogoji zakona. O sprejemu take osebe ima odločati pristojno ministrstvo v soglasju strokovne misli.

Člen 18. se sedaj glasi:

Uslužbenec postane stalen, ako je izpolnil splošno predpisane pogoje in ako je pristojna komisija za oceno v njegovem splošnem obnašanju in priznanem uspehu v službi smatrala, da je sposoben postati stalen.

to le svetlikanje v primeri z gigantskim požarom tam za griči. To bi bil naravnost bajni članek za »Gazetto«. Ali je sploh imel kdaj kak poročevalec tako ugodno priliko, pri tem pa tako malo možnosti, da jo izkoristi? — Kakšna škoda!

Ne nadoma me je popadla mrzlica poročevalcev. Če so možje znanosti do zadnjega trenotka ostali na svojih postojankah, se nisem hotel jaz osramotiti in sem sklenil, da storim, kar je v moji moči. Nikdar ne bo čitalo nobeno človeško oko, kar sem napisal, toda na kakršenkoli način sem hotel prebiti dolgo noč — kajti nemogoče mi je bilo zatisniti oči. Sklenil sem, da začnem pisati dnevnik, da vsaj nekoliko odpodim od sebe mračne misli. In tako imam zdaj pred seboj zapisnik z negotovo popisanimi stranmi, ki sem jih izpolnil takrat — v oni grozni noči — z železnico na kolenih in pri luči slabo svetleče žarnice. Če bi bil pesniško darovit, bi svoj spis prilagodil tej nenavadni dogodbi, tako pa naj služi le v to, da pričara ljudem strašno občutje, ki me je viharilo v noči vesoljne groze.

bodo izginili v doglednem času. Zato je dolžnost državnikov in političnih faktorjev kakor tudi demokratične inteligence, da se zamislijo nad pomonom krize, ki jo preživlja demokracija in da poišče sredstva, s katerimi bi bilo mogoče to krizo odstraniti ali ublažiti.

>Slovo.

Mussolinijeva akcija za osvojitve Reke.

— Rim, 4. julija. (Izv.) Včerašnjemu Mussolinijevu izjavo o Reki tolmadžijo politični krogi in italijanski tisk tako, da je italijanska vlada pozvala beogradsko vlado, da se naj takoj požuri v direktna pogajanja za likvidacijo reškega problema. Italijanska vlada vstraja na stališču, da paritetna komisija ni kompetentna obravnavati politične strani reškega vprašanja, nego samo, da izvrši in izvede v prakso sklenjene solucije. Po italijanskem mišljenju se ima politično vprašanje Reke rešiti z razmejivjo reške države, ki naj tudi vsebuje Delto in Baroš. Mussolini se je s svojo izjavo postavil v nasprotje

z jugoslovanskim stališčem, da je politično vprašanje Reke in vprašanje pripadnosti Baroša in Delte že rešeno z rapalsko pogodbo in s santmargheritskimi konvencijami.

— Zagreb, 5. julija. (Izv.) Današnji »Jutarnji List« priobčuje iz Beograda informacijo, da so vodilni krogi zunanje politike zelo v skrbeh, ker nova izjava Mussolinijeva in govor senatorja Grossicha v rimski zbornici pomenjata ogroženje rapalske pogodbe. Po teh izjavah Italija namerava anektirati Reko, Jugoslaviji pa dati nekatere protikoncesije v okolici Reke.

PROTIDRŽAVNA RADIČEVA POLITIKA.

Odločno stališče radikalne stranke.

— Beograd, 5. julija. (Izv.) Na včerašnjem seji je notranji minister ministrskega odbora poročal tudi o notranje-politični situaciji. V glavnih črtah je skiciral položaj na Hrvaškem. Po gotovih znamenjih sedeč, se je postavila vlada na stališče, da se proti Radiću postopa strogo po zakonu in da se ima Radićeva akcija, naperjena proti celoti države in narodnemu jedinstvu, parirati in braniti strogo z zakonitim sredstvi, ki jih daje na razpolago zakon o zaščiti države. Zelo važna je okolnost, da je v vladnih krogih prevladovalo prepričanje, da vse to, kar se propagira in forsira od strani Radića, nosi izrazito protidržavno značaj.

V radikalnih krogih vlada sedaj čim največja odločnost, da se omeji Radićeva agitacija in da se razmere na Hrvaškem čimprej sanirajo. Značilen za mišljenje v vladnih krogih je današnji uvodnik vodilnega organa radikalne stranke »Samouprave«, gotovo in-

spiriran od visokega vodilnega mesta. Uvodnik razmotriva Radićevo napoved bojkota proti Beogradu. Konstatira, da se v notranjopolitični borbi med Hrvatsko republikansko seljačko stranko in odgovorno vlado v Beogradu sedaj še ni uporabljalo skrajno sredstvo bojkota. Bojkot v politični in gospodarski borbi se mora smatrati kot skrajno sredstvo, če so že vsa druga sredstva izčrpana. Dosedaj pa so, tako naglašuje »Samouprava«, dana vodstvu Radićeve stranke na razpolago vsa legalna sredstva. Dana je bila možnost prihoda v parlament. »Samouprava« zaključuje svoj uvodnik: »Nepremišljene grožnje« s stavkom, da bo vlada na skrajna sredstva odgovarjala vedno tudi s skrajnimi sredstvi.

V radikalnih krogih je splošno razpoloženje, da vlada ne sme v svoji sedanjih poziciji proti Radiću ostati na pol poti in da je njena dolžnost pobijati Radićevo agitacijo na vsak način.

Konkordat z Vatikanom.

Cerkvenoteritorialna ureditev katoliških škofij.

— Beograd, 5. julija. (Izv.) Iz krogov komisije, ki ima urediti med Vatikanom in našo vlado obstoječa vprašanja, je izvedel Vaš dopisnik, da je sedaj eno glavnih vprašanj, kako je treba rešiti cerkveno-teritorialne odnose posamnih katoliških škofij. Kakor znan, so se po našem ujedinenju spreminile tudi teritorialne razmere posamnih škofij. Nekateri kraji katoliških škofij spadajo pod jurisdikcijo škofov, ki se nahajajo izven meja naše države. V splošnem se namerava to vprašanje rešiti na ta način. Ustanovi se za vso državo pet rimsko-katoliških nadškofij: 1.) zagrebška, obsegajoča škofije Krk, Senj, Djakovo in Križevce; 2.) splitska, obsegajoča Kotor, Dubrovnik, Hvar, Šibenik in Biograd ob morju; 3.) beogradska, obsegajoča škofije Skopje, Vel. Bečkerek, Bar, Vršac, Subotica, Novi Sad; 4.) sarajevska, obsegajoča Banjaluka in Moster ter 5.) ljubljanska, obsegajoča polek ljubljanske škofije še mariborsko.

DOGODKI NA BOLGARSKEM

— Beograd, 5. julija. (Izv.) Po poročilih iz Sofije je bil zemljoradniški poslanec in povelnik oranznih čet Gjorgje Damjanov ubit v okolici Sofije. Poleg soproge Stamboljskega je bila v Sofiji aretirana tudi ga. Ljudskanova, mati bivšega odpravnika poslov na bolgarskem poslanstvu v Beogradu.

— Sofija, 4. julija. (Izv.) Nova bolgarska vlada je popolnoma ustavila podpore bolgarskim dijakom, ki so študirali v inozemstvu. Brez vsakih sredstev je sedaj nad 1000 dijakov. Veliko pomanjkanje trpe bolgarski dijaki, ki bivajo na Dunaju. Tam bivajoča voditelja zemljoradniške stranke Daskalov in Obov sta sklenila zaposliti dijake pri bolgarskem listu, ki ga bodeta izdajala na Dunaju.

ZAVEZNIŠKA POSVETOVANJA.

— Pariz, 5. julija. (Izv.) Havasova agencija poroča iz Londona: V ekspoziciji francoskega poslanika Saint Aulaira, ki ga je razvil Lord Curzon, so samo splošne temeljne smernice brez opredeljenega odgovora. Pismen odgovor ni bil izročen. Sedanja pogajanja obstoje brzkone v tem, da se konkretizira francosko stališče, določiti ves odgovor na angleško spomenico in omogočiti izmenice angleškega in francosko-belgijskega stališča.

— Bruselj, 5. julija. (Havas). Belgijski poslanik v Londonu je izročil lordu Curzonu belgijski odgovor na prvi dve vprašani angleške spomenice glede pasivnega odpora v Porurju. Odgovor je po besedah enak francoskemu.

PO ATENTATU V DUISBURGU.

— Köln, 4. julija. (Wolff). Mestu Duisburg je naložena težka kazen, ker je bilo po belgijskih poročilih izvršeno v terek ponoči napad na belgijske vojsake. Sedaj je prepovedana tudi vožnja s kolesi. Med 8. zvečer in 5. jutraj ne sme biti nihče na cesti. Te odredbe se nanašajo tudi na predmestje.

— Duisburg, 4. julija. (Wolff). Med ranjenimi belgijskimi vojniki, ki so ponorečili pri eksploziji v Duisburgu, sta umrla še

dva. Mestu Duisburg je bila naložena denarna kazen v znesku 30 milijard mark.

OBSODBA MORILCA DRJA. RAŠINA.

Šoupal obsojen na 18 let.

— Praga, 4. julija. (zv.) Pred državnim sodnim dvorom, ki je bil ustanovljen na temelju zakona za zaščito republike, je bila danes odpadne razprava proti zavarovalnemu uradniku Josipu Šoupalu, morilcu finančnega ministra dr. Rašina. Obtožba navala med drugim, da je dne 5. januarja št. obtožene dvakrat streljal na ministra dr. Rašina pred njegovim stanovanjem, ko je hotel stopiti v avto. Takoj po atentatu je obtoženec skušal pobegniti in je bil prijet v neki kleti. Med zaslišanjem na policiji je med drugim izjavil, da je najprej pripadal socialnodemokratični organizaciji v Nemškem Brodu in da je leta 1920. prestopil h komunistični stranki, iz katere je pozneje izstopil, ker se niso strinjali njegovi nazori o individualni akciji z nazori komunistov. Postal je anarhokomunist. Od dec. lanskega leta je bil nastavljen pri »Slovaški zavarovalni družbi«. Sklenil je umoriti dr. Rašina, ker ga je smatral za reprezentanta češkoslovaške plutokracije, ki je osredotočena v živnostenski banki. S svojim delanjem je hotel pomagati delavskemu razredu, da bi kapitaliste ostrušil. Je 12. dec. 1922. je hotel umoriti finančnega ministra dr. Rašina, proseč v ministrstvu za avdienco. To mu pa ni uspelo. Ministra je takrat videl v II. nadstropju ministrstva v družbi neke dame. Pozneje je sledil ministru na ulico, a mu atentat ni uspel, ker se je nahajal dr. Rašin v družbi te dame.

Na vprašanje senatnega predsednika: Ali se čuti krivega je obtoženec odgovoril: »Nisem kriv v nobem smislu.« Obtoženec je odklonil vsak odgovor na nadaljna vprašanja predsednika. Pripomnil je le, da se noče zagovarjati pred državnim dvorom, ker ga ne priznava za pristojnega.

Zagovornik je izjavil: Državni sodni dvor je nepristojen. Obtoženec je dejanje izvršil popreje, predno je stopil zakon v zaščito države, ki ustanavlja ta sodni dvor, v veljavo. Radi tega se obtoženca ne more klicati pred ta sodni dvor.

Državni sodni dvor se je izjavil za pristojnega ter se je razprava nadaljevala. Bila je zelo kratka. Sodni dvor je prečital nekatere spise.

Zagovornik obtoženca je predlagal, da se razprava preloži, ker je zdravniško mnenje sodnih zdravnikov Petřivalskega in Sejde v nasprotju z bulletini, izdanimi o stanju ministra dr. Rašina. Bulletini so med drugim naznanjali, da se ministru temperatura izboljšuje.

Državni pravdnik je ugovarjal temu predlogu, izjavljajoč, da so zdravnik izdajali te bulletine iz političnih razlogov, ker je s padanjem oz. dvigvanjem temperature rasla oz. padala češkoslovaška valuta.

Državni pravdnik je v svojem zaključnem govoru kratko omenil velike zasluge pok. dr. Rašina za konsolidacijo češkoslov. državnih financ. Med njegovim govorom je mnogoštevilno razpravljalo prisostvojuče občinstvo pokojnika prireditelja žalne ovacije in je bil predsednik primoran občinstvo ukrotiti, češ da bo prisiljen avditorij izprazniti.

Obtoženec je končno izjavil, da ni imel namena umoriti dr. Rašina kot takega nego pogoditi le živnostensko banko, reprezentantno kapitalizma.

Predsednik je zaključil razpravo ter se je sodni dvor umaknil v posvetovalnico. Posvetovalnica je bilo zelo kratko. Ob 9.45 je predsednik sodnega dvora razglasil sodbo: Obtoženec Josip Šoupal se obsoja na 18 let težke ječe, poostrene s enim pištom in temnico na dan atenta.

